

for at kræve national ratifikation af færdige aftaler eksisterede.

Indenfor området, hvor EU har enekompetence, træffes beslutninger om mandat til EU-kommissionen ved kvalificeret flertal og Danmark har således ikke vetoret. Således heller ikke i sidste ende når en færdig aftale skal indgås. På dette sted er det værd at minde om de indledende bemærkninger om vetorettens betydning for Danmarks tiltrædelse af traktaterne.

Regeringen hævder, at der ikke sker suverænitetsafgivelse under art. 133. Argumentationen tager afsæt i traktatjuraen. Det fremgår af redegørelsen, at det vurderes, at overførslen af kompetence skete under Amsterdamtraktaten. Under Amsterdamtraktatens art.133, stk. 5. kan ministerrådet beslutte at overdrage EU enekompetencen for så vidt angår forhandlinger og indgåelse af aftaler om intellektuel ejendomsret og tjenesteydelser. Denne mulighed er dog aldrig brugt.

Under Nicetraktaten vil det ikke længere være muligt for f.eks. Danmark at modsætte sig overdragelsen af enekompetencen til EU. Spørgsmålet er om det så ikke også betyder, at der de facto afgives suverænitet. Danmark mister muligheden for at modsætte sig kompetenceoverdragelse, hvad der i sidste ende kan betyde, at Danmark vil blive tvunget til at implementere en aftale indgået i WTO i EU's navn, som både et flertal i Folketinget og regeringen ikke støtter. Sker det ikke, vil den endelige afgørelse af en eventuel konflikt, kunne afgøres ved EF-domstolen.

Endelig er der spørgsmålet om den præcise fastsættelse af enekompetencens grænser. Her er problemet, at med indførelsen af flertalsafgørelser i EU på de pågældende områder, så vil et flertal i EU's ministerråd kunne vedtage en udvidende fortolkning af traktatens grænser i forbindelse med konkrete beslutninger om forhandlingsmandat til kommissionen og efterfølgende godkendelse af aftaler i Rådet.

Dette er en særdeles nærliggende risiko netop på dette område. I et forsøg på at mindske denne risiko, er der indsat en bestemmelse i den nye art.133, som siger, at en aftale ikke kan indgås af Rådet, hvis den overskrider EU's interne beføjelser, dvs. traktatens anvendelsesområde. På de områder, vi her har med at gøre, er dette anvendelsesområde ikke kortlagt med nogen sikkerhed – og den ny traktatbestemmelse strider der-

for mod grundlovens regel om, at beføjelser kun må overlades til EU i nærmere bestemt omfang.

Netop indenfor handelspolitikken vil en udvidende fortolkning af unionstraktatens principper om kapitalens og varenes fri bevægelighed og af de to »gummiparagraffer« (art. 94 og art. 308) rækkevidde uden tvivl åbne op for en udvidelse af traktatens anvendelsesområde, som langt overstiger hvad Højesteret lagde til grund ved bedømmelsen af den ene af de to gummiparagraffer (art. 308, tidligere art. 235) i dommen fra 1998. Højesteret understregede her det forhold, at vedtagelse efter art. 308 kun kan ske ved enstemmighed og at artiklen under ingen omstændigheder kan bruges til at fastsætte bestemmelser som reelt er traktatændringer. Men disse to forudsætninger kan ikke opretholdes med Nicetraktatens art. 133.

Et eksempel på en mulig udvidelse af traktatens anvendelsesområde kan være spørgsmålet om den offentlige sektor af centrale tjenesteydelser, såsom vandforsyning. Nicetraktaten åbner for muligheden for en aftale i WTO om privatisering eller anden omfattende liberalisering af vandforsyning. En delaftale om vandforsyning under GATS, som det tidligere er set med aftalen om finansielle tjenesteydelser, kan gå langt i denne retning. Det er i denne forbindelse tvivlsomt om en sådan aftale ligger inden for traktatens anvendelsesområde. Muligheden for omfattende harmonisering af drikkevandsområdet er ikke eksplicit indskrevet i traktaten, men området vandforsyning kan, ligesom området »direkte skatter« (se under afsnittet om »Tættere unions-samarbejde«) drages ind under traktaten gennem en flertalsbeslutning i EU's Ministerråd.

Uanset det juridiske spørgsmål er der således under alle omstændigheder tale om et stort tab af national kontrol og parlamentarisk kontrol med beslutningerne. Det er ikke min holdning, at Europaparlamentet kan eller skal erstatte den nationale parlamentariske kontrol med EU's optræden i WTO, men det er en skærpene omstændighed ved Nicetraktaten, at nationale parlamenter fratages muligheder for kontrol med processen, uden at Europaparlamentets beføjelser udvides.

Højesteret lagde i sin dom stor vægt på Folketingets parlamentariske kontrol.

Netop de kommende TRIPS- og GATS-aftaleversioner kan få overordentlig stor betydning